

Motion till riksdagen 2020/21:3230

av **Joar Forssell och Lina Nordquist (båda L)**

Kostnader för rovdjursskador

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utvärdera de sammantagna kostnaderna för rovdjursskador och kostnaderna för deras förebyggande ur ett ekonomiskt perspektiv och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en eventuell ny ersättningsmodell för lantbrukare och hundägare vid skador från rovdjur och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om en översyn för att säkra ansökningarnas likvärdighet över landet och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Coronapandemins inverkan på ekonomin har slagit hårt på många sektorer och drabbat företagare över hela landet. En kategori som många gånger drabbats hårt är lantbrukarna. De har i många fall haft svårt både med att fylla behovet av arbetskraft och att upprätthålla exporten när gränserna i olika omgångar stängts, karantänregler införts och distributionskedjor drabbats av sjukdomsbortfall. Av det skälet är det detta år extra viktigt att undanröja de hinder och problem som går. Ett par av dessa hittas inom rovdjurspolitiken.

Den svenska rovdjurspolitiken syftar till att värna biologisk mångfald och samtidigt möjliggöra lantbruk och en god vardag i hela landet. Detta förutsätter ett samförstånd och ett gott förhållande mellan staten och de människor som drabbas av rovdjursskador.

Kostnaderna för rovdjursskador på tamdjur är tydligt kännbara för den enskilda lantbrukaren eller jägaren. Tamdjursägare kan i dag få bidrag från länsstyrelsen för att förebygga rovdjursskador, exempelvis genom rovdjursavvisande stängsel. När en djurägare drabbas kan hen få ersättning för skadade och döda djur och även för vissa andra kostnader. Ingen hänsyn tas dock i dag till allt extra arbete och minskad produktivitet som uppkommer inom lantbruket, eller till att den reproduktiva förmågan hos får sjunker i

områden med hög rovdjurstäthet och i besättningar som har utsatts för angrepp jämfört med besättningar i områden med låg rovdjurstäthet.

Ingen hänsyn tas heller till att en tränad jakthund knappast är jämförbar med en nyinköpt valp; jakthunden har ju gått åtskilliga dyra kurser och tränats under otaliga timmar för att utveckla sin förmåga och skicklighet.

Regeringen bör utvärdera kostnaderna för rovdjursskador, förslagsvis genom att SLU eller Jordbruksverket och Viltskadecenter i samarbete regelbundet tar fram beräkningar av genomsnittliga direkta kostnader för förlust av olika typer av tamdjur samt redovisar den metodik som används för dessa beräkningar. Även kostnaderna för förebyggande av skador bör beräknas. En ny ersättningsmodell bör övervägas med grund i dessa beräkningar och den av Viltvårdsfonden finansierade forskningen om styrmedel vid SLU och Naturvårdsverket.

Det är rimligt att staten tar ett ansvar för dessa kostnader, eftersom staten uppmanar till lantbruk genom den av riksdagen beslutade nationella livsmedelsstrategin och till jakt med hund genom jaktförordningens regelverk för viltvård. Forskning visar dock att avslagen på ansökningar om utbetalningar är oproportionerligt många i län med hög vargförekomst. Sådan ojämlikhet över landet är oacceptabel och måste motverkas.

Joar Forssell (L)

Lina Nordquist (L)